τί θὰ ἦταν τὸ πλοῖο μου, ἐὰν μὲ βλέπατε ἐμένα νὰ χορεύω καὶ νὰ τραγουδάω ἀπάνω στὸ κατάστρωμα;

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε κυβερνῆτα, νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐλεύθερα;

— Καὶ βέβαια νὰ μοῦ πῆς τὴ γνώμη σου.

— Ἀφοῦ λοιπὸν θέλετε τὴ γνώμη μου μὲ εἰλικρίνεια, μάθετε, κύριε κυβερνῆτα, πὼς ἐὰν ἐσεῖς τραγουδούσατε καὶ χορεύατε ἀπάνω στὸ κατάστρωμα, ὅλοι ἐμεῖς οἱ ὑφιστάμενοί σας, ὥς τὸν τελευταῖο ναύτη, θὰ ἱστηρετούσαμε τὴν πατρίδα μὲ κέφι, μὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς μέσα μας, χωρὶς νὰ κλαῖμε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ γιὰ τοὺς προγόνους μας καὶ νὰ γκρινιάζουμε μὲ τὸ Ρωμέϊκο. Καὶ κεῖνο ποὺ μᾶς λείπει, κύριε κυβερνῆτα, εἶνε κάποιος ἄλλος κυβερνήτης στὸ σκάφος τῆς Πολιτείας, ποὺ κι' αὐτὸς νὰ χορεύη καὶ νὰ τραγουδάη, γιὰ νὰ τραγουδήση μαζύ του ὅλο τὸ Ρωμέϊκο!

— Δηλαδὴ σὰν νὰ λὲς πὼς μᾶς χρειάζεται ἕνας ἠθοποιὸς γιὰ Πρωθυπουργός. Ἀμ' βέβαια, ἀφοῦ καταγίνεσαι στὸ θέατρο!

— Ναί, μᾶς χρειάζονται στὴν πολιτικὴ ἠθοποιοί, γιατὶ ἴσα μὲ σήμερα δὲν εἴχαμε παρὰ θεατρίνους.

— Τί κάθουμαι καὶ σοῦ μιλάω τόσην ὥρα καὶ σὲ παίρνω στὰ σοβαρά. Ξέχασα πὼς ἐσὺ εἶσαι καὶ μαλλιαρός.

— Καὶ τί θὰ πῆ μαλλιαρός, κύριε κυβερνῆτα; Μὲ συγχωρεῖτε, μὰ μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ πῶ ἐλεύθερα τὴ γνώμη μου.

— Ξέρω γὼ τί θὰ πῆ μαλλιαρός; Νά, τρελλὸς θὰ πῆ. Ἐσεῖς δὲν παραδεχόσαστε τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας. Τί ἀσέβεια!

— Σ' αὐτὸ μοιάζουμε τὸν παπποῦ σας.

— Ὁ παπποῦς μου ποὺ μᾶς λευτέρωσε; Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ μοῦ πῆς πὼς ἦταν μαλλιαρός!

— Ναί, γιατὶ ἂν δὲν ἦταν, θὰ περίμενε ν' ἀναστηθῆ ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ πρόγονός του, νὰ ξανακάνη τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία καὶ νὰ μᾶς λευτερώση. Ἐνῶ αὐτὸς ἔγινε ὁ ἴδιος Θεμιστοκλῆς καὶ μᾶς λευτέρωσε! Ἀντὶ νὰ κλαίη περιμένοντας τὸν πρόγονο, γεμᾶτος κέφι καὶ χαρά, ἔγινε ὁ ἴδιος πρόγονος κι' ἔκαψε τὸν Τούρκικο στόλο.

— Λέγε ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτά!

Εἴχαμε ἤδη φτάσει στὸ πλοῖο καὶ ἀποχωριστήκαμε χωρὶς νὰ ξανακάνουμε κουβέντα ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σ' ὅλο ὅμως τὸ Ναυτικὸ διαδόθηκε πὼς ὁ Κάϊζερ δὲν ξέρει νὰ κρατήση τὴ θέσι του σὰν Αὐτοκράτορας ποὺ εἶνε καὶ γὼ ὁ κακομοίρης φώναζα στὰ κουφά, χωρὶς κανένας νὰ μ' ἀκούη καὶ νὰ μοῦ δίνη σημασία, πὼς ὁ Κάϊζερ εἶνε ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος!

Ἐδῶ θὰ τελείωνα γιὰ σήμερα, μὰ σὰν νὰ ἔρχεται στ' αὐτιά μου μιὰ ἐρώτησίς σας, ποὺ βέβαια θέλει ἀπάντησι:

— Γιατί, ἀφοῦ θαύμαζες τόσο πολὺ τὸν Κάϊζερ, προσεχώρησες στὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης;

Γιὰ τὸ κίνημα θὰ μιλήσωμε σὲ ἄλλο μου σημείωμα. Μὰ τέλος πάντων ἐδῶ ἂς σᾶς ἀπαντήσω σ' ὅ,τι μὲ ρωτᾶτε.

— Δὲ μοῦ λέτε, ἐπειδὴ ἐγὼ ὁ ἐλαχιστότατος θαύμαζα τὸν Κάϊζερ, αὐτὸ θὰ συντελοῦσε στὸ νὰ νικήση ἡ Γερμανία;

Ἐγώ, ὅσο θαύμαζα τὸν Κάϊζερ, ἄλλο τόσο ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ νικηθῆ ἡ Γερμανία. Ἢ θαρρεῖτε πὼς ἂν πήγαινα ἐγὼ μὲ τὴ Γερμανία, αὐτὸ θὰ βάραινε στὴν μπαλάντζα; Ἂν τὸ φρονεῖτε, τότε μεγάλη μου τιμή!

Λοιπόν, μιὰ φορὰ ποὺ ἤμουν τόσο βέβαιος πὼς ἡ Γερμανία θὰ νικηθῆ, νόμιζα πὼς τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδας εἶνε νὰ πάη μὲ τοὺς νικητὰς μαζύ.

Ἐὰν αὐτὸ ἔτυχε μαζὺ μ' ἐμένα νὰ τὸ φρονῆ κι' ὁ Βενιζέλος, νὰ εἶνε δηλαδὴ μᾶλλον αὐτὸς Χορνικός, παρὰ ἐγὼ Βενιζελικός, σ' αὐτὸ δὲ φταίω ἐγώ. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ εἶνε μὲ τὸ κόμμα μου, δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀποκηρύξω. Μὰ αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε ὅλα καλύτερα σὲ ἄλλο μου σημείωμα γιὰ τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ ΙΕ' μέρος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Β. Ἀμερικῆς, ὁ περίφημος Γάλλος στρατηγὸς Λαφαγιέττ, ὁ ὁποῖος πολεμοῦσε ὡς ἐθελοντὴς ὑπὲρ τῶν Ἀμερικανῶν, προσεκλήθη κάποτε σ' ἕναν ἀριστοκρατικὸ χορὸ τῆς Βαλτιμόρης. Ὁ στρατηγὸς δέχτηκε τὴν πρόσκλησι, ἀλλὰ μόλις μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἀντὶ ν' ἀρχίση κι' αὐτὸς νὰ χορεύη σὰν τοὺς ἄλλους, ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια καὶ προσεφώνησε ὡς ἑξῆς τὶς χορεύτριες:

— Κυρίες μου, εἶστε πολὺ ὡραῖες, χορεύετε λαμπρὰ καὶ ἡ συγκέντρωσί σας εἶνε ἐπιτυχεστάτη. Οἱ στρατιῶτες μου ὅμως δὲν ἔχουν... ποικάμισα!

Ἡ κυρίες, ἀκούγοντας τὸν σύντομο αὐτὸ λόγο, συγκινήθηκαν ὑπερβολικά, διέλυσαν ἀμέσως τὸν χορό, γύρισαν στὰ σπίτια τους καὶ ἐπιδόθησαν μὲ ζῆλο στὸ κόψιμο καὶ στὸ ράψιμο ὑποκαμίσων γιὰ τοὺς στρατιῶτας τοῦ Λαφαγιέττ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ Ταλλεϋράνδος κι' ἡ μαῦρες σφραγίδες. Ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσὼ καὶ τὸ σκοτάδι. Ἕνας ἥρως ποὺ φοβᾶται τὸ πιὸ δειλὸ ζῶο. Τὸ κουβάρι τοῦ Λαπλάς. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Κάντιος. Τὸ κουμπὶ τοῦ φοιτητοῦ. Ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος ὁ Γ' καὶ τὸ γουργουρητὸ τῆς ὑδραντλίας. Πῶς ξαναχάλασαν τὸ μηχάνημα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα μερικὰ ἀκόμη χαριτωμένα ἀνέκδοτα ποὺ δείχνουν ὅτι κι' αὐτοὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν τὶς παραξενιές τους, τὶς ἰδιοτροπίες τους, τὶς κωμικὲς καὶ γελοῖες ἀδυναμίες τῶν κοινῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Βολταῖρος, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τόσα καὶ τόσα κατὰ τῆς δεισιδαιμονίας στὰ ἔργα του, ἔτρεμε σύγκορμος ὅταν ἔβλεπε γερανοὺς νὰ πετοῦν ἀπὸ τὸ ἀριστερό του μέρος. Ἐπίσης ὁ Μ. Ναπολέων πίστευε πολὺ στὶς προφητεῖες καὶ σὲ διάφορα σημεῖα τῆς τύχης, αἴσια καὶ μή.

Ὁ μέγας πολιτικὸς Ταλλεϋράνδος χλώμιαζε καὶ κινδύνευε νὰ λιποθυμήση ὅταν ἐτύχαινε ν' ἀκούση τὴ λέξι «θάνατος». Γι' αὐτὸ οἱ ὑπηρέτες κι' οἱ ὑπάλληλοί του ἀπέφευγαν νὰ προφέρουν τὴ λέξι αὐτὴ μπροστά του. Δὲν τολμοῦσαν ἐπίσης νὰ τοῦ ἐγχειρίσουν ἐπιστολὴ μὲ μαύρη σφραγῖδα.

Τὸν ἴδιο παιδαριώδη φόβο πρὸς τὸν θάνατο αἰσθανόταν καὶ ὁ πρίγκηψ Κάουνιτς, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς βασιλίσσης Μαρίας Θηρεσίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ εἰδήσεις ἡ σχετικὲς μὲ τὸν θάνατο ἀνεκοινώνοντο πάντοτε μὲ κεκαλυμμένο τρόπο καὶ τεχνικώτατους ὑπαινιγμούς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΕ' ἔτρεχε στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου. Κάποτε ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά, βλέποντας τοὺς γιατροὺς τριγύρω του κατηφεῖς, τοὺς εἶπε ν' ἀποφύγουν ν' ἀναφέρουν τὴν τρομερὴ αὐτὴ λέξι.

— Ἂν πρόκειται νὰ πεθάνω, συνέχισε, νὰ μοῦ πῆτε πὼς ὁ καιρὸς εἶνε ἄσχημος κι' ἐγὼ θὰ καταλάβω!...

Καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς Ζὰν-Ζὰκ Ρουσσὼ εἶχε καὶ αὐτὸς τὶς ἀδυναμίες του. Ἐφοβόταν κυρίως τὸ σκοτάδι κι' ὅταν ἔπεφτε ἡ νύχτα δὲν μποροῦσε νὰ κάμη ἀπολύτως τίποτε, ἔχανε τὴν ἡσυχία του καὶ τὴ γαλήνη του.

Ὁ συγγραφεὺς Θωμᾶς Ὄοβν ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβο του ὅταν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας ἔμενε ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ χωρὶς φῶς. Στὶς περιστάσεις αὐτὲς ἔπεφτε λιπόθυμος καὶ δὲν ξανάβρισκε τὶς αἰσθήσεις του παρὰ μόνο ὅταν ἔμπαινε ὁ ὑπηρέτης του στὸ σπουδαστήριό του καὶ τοῦ πήγαινε φῶς.

Ὁ ἥρως, τέλος, τῆς Βανδέας Παροσεζακελὲν ἔτρεμε μόλις ἔβλεπε σκοτεινὸ καὶ δὲν τολμοῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸν πλησιάση, αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος, ποὺ εἶπε κάποτε ἀπάνω στὸ πολεμικό του μένος πρὸς τοὺς στρατιῶτες του:

— Ὅταν ὁρμήσω πρὸς τὸ ἐχθρό, νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Ὅταν ὑποχωρήσω, νὰ μὲ σκοτώσετε. Καὶ ὅταν σκοτωθῶ, νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν θάνατό μου!...

Ἡ περίφημη εὐγενὴς καὶ λογία κυρία ντὲ Σταὶλ, ὅταν μιλοῦσε, κρατοῦσε πάντα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της ἕνα κλαδὶ ἢ ἕνα λουλοῦδι ἢ ἕνα χαρτί. Χωρὶς αὐτά, ξεχνοῦσε τὴ συνέχεια τῶν ἰδεῶν της καὶ ἀπόμενε ἄφωνη, αὐτὴ ποὺ ἦταν συνήθως τόσο εὔγλωττη καὶ ὁμιλητική.

Παρόμοια συνήθεια εἶχε καὶ ὁ μεγάλος ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς Λαπλάς, ὁ ὁποῖος ὁσάκις ἐργαζόταν ἢ μελετοῦσε, ἤθελε νὰ κρατάη στὸ χέρι του ἕνα κουβάρι μὲ νῆμα, ποὺ τοῦ τὸ ἔδινε ἐγκαίρως ὁ ὑπηρέτης του. Ἐπίσης καὶ ὁ ἔξοχος θεολόγος Νέανδρος, ὅταν παρέδιδε στὸ Πανεπιστήμιο, κρατοῦσε μιὰ φτερούγα πουλιοῦ, τὴν ὁποία στριφογύριζε καὶ μαδοῦσε σιγὰ-σιγά, φροντίζοντας νὰ τοῦ ἐπαρκέση μέχρι τοῦ τέλους τῆς παραδόσεως.

Ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καινιξβέργης Κάντιος, ὁσάκις παρέδιδε, συνήθιζε νὰ καρφώνη τὰ μάτια του στὸ πανωφόρι ἑνὸς παληοῦ φοιτητοῦ, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔλειπε ἕνα κουμπί. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ φοιτητὴς αὐτὸς ἔδωσε τὸ ἐπανωφόρι του στὸ ράφτη, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπιδιόρθωσε, προσθέτοντας καὶ τὸ κουμπὶ ποὺ ἔλειπε. Τὴν ἑπομένη, ὅταν ὁ Κάντιος ἀνέβηκε στὴν ἕδρα γιὰ τὸ ταχτικό του μάθημα καὶ εἶδε ὅτι τὸ ἐπανωφόρι τοῦ φοιτητοῦ εἶχεν ἐπιδιορθωθεῖ κι' ὅτι τὸ κουμπὶ ποὺ ἔλειπε πρίν, ἦταν στὴ θέσι του, ταράχτηκε τόσο πολύ, ὥστε διέκοψε τὴν παράδοσι καὶ ἀποχώρησε ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος Γ' εἶχε συνηθίσει στὸ γουργουρητὸ μιᾶς χαλασμένης ὑδραντλίας, τὴν ὁποία ἄκουγε καθισμένος κοντὰ στὸ παράθυρο τῶν ἀνακτόρων του, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ. Μιὰ μέρα ὅμως ἡ ὑδραντλία ἐπισκευάστηκε καὶ σταμάτησε τὸ συνηθισμένο της γουργουρητό. Ὁ βασιλεὺς στενοχωρήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη αὐτή, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἐργαστῆ πειά. Τότε οἱ ἐργάτες ἀναγκάστηκαν νὰ... ξαναχαλάσουν τὴν ὑδραντλία, ἡ ὁποία ξανάρχισε ἔτσι τὸ γουργουρητό της, χάριν τοῦ ἰδιοτρόπου ἐστεμμένου.